

Lovro Trpin:

Knezoškof ljubljanski
dr. ANT. BON. JEGLIČ
zlatomašnik, prijatelj mladine.

(Konec.)

In vendar ste rekli, da ste videli škofa vedno se smehljajočega. To vam rad verjamem. Kajti škof so vedno dobre volje, kadarkoli vas vidijo, pa naj bo, da jim je srce še tako žalostno. Vi ste škofovo veselje, vas imajo izmed vseh škofljanov najrajši. Nočete verjeti? In vendar je res. Le poslušajte!

Radi imajo škof vsakoogar v naši škofiji. Saj so naš skupni oče in mi smo vsi njih otroci. Radi spovedujejo kar po cele dneve od jutra do večera. Oj, koliko grešnikov so že spravili na pravo pot tudi s svojo obilo molitvijo! Radi imajo sèveda v posebni meri svoje duhovnike. Kako bi jih ne imeli radi? Saj so več kot polovico izmed njih sami posvetili v mašnike. Radi imajo tudi odrastle fante in dekleta. Saj so nalašč zanje vpeljali posebno družbo, ki se imenuje *Marijina družba*, in ima namen, da bi bili vsi mladi ljudje pod posebnim varstvom Matere božje; pa tudi posebno društvo so ustanovili, društvo *Orlov in Orlic*, da bi ostali vsi mladeniči in dekličiči zdravi in čvrsti, močni, pa tudi izobraženi in bogaboječi. Še prav nalašč za mladino so napisali posebne knjige, in sicer eno za dekleta in dve za fante. Ko dorastete, jih dobite že tudi vi v roko. Ona za dekleta ima naslov: *Dekletom*; oni dve

za fante pa: Obramba vere in življenje po veri. Radi imajo škof tudi dijakke, zlasti take, ki mislijo kdaj postati mašniki. Zanje so sezidali z največjim trudom in skrbmi — kakor smo že omenili — posebno hišo, ki se ji pravi: Zavodi sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano. Radi imajo Prevzvišeni vaše očete in matere: Saj jim vsako leto vsaj enkrat, včasih pa tudi po večkrat, pišejo posebno pismo, ki se imenuje Pastirski List. V teh pismih jim dajo lepih nauk, da naj vas prav učé, pa tudi njim samim opomine in tolažbo. Radi imajo škof tudi preproste ljudi po deželi. Saj so sami iz preproste kmetiške hiše doma. Radi imajo učene in bogate po mestih; saj so sami vnet učenjak, pa tudi bogatim radi delijo tolažbo in dobre nauke. Bogati verniki pa tudi radi škofu pomagajo pri njihovih ustanovah in namerah.

Dà, vse imajo škof radi: bogate in revne, učene in preproste, male in velike, stare in mlade, pobožne in grešnike, moške in ženske. Najrajši pa vas, ljubi otroci! Kako pa to?

Glejte! To vem že odtod, ker so vsak škof, torej tudi ljubljanski, v prav posebni meri namestnik Jezusov na zemlji. Jezus je pa najrajši imel otroke. Saj vam je znano, kako je bil nejevoljen, ko so mu odganjali apostoli nedolžne otročiče, ki so jih prinesle matere, da bi jih blagoslovil. »Pustite male k meni,« jim je rekel, »in nikar jim ne branite! Zakaj takih je nebeško kraljestvo.« In pokladal je roke nanje, blagoslavljal jih je, v svoje naročje jemal, po licih jih je znabiti božal, razgovarjal se z njimi in se jim ljubeznivo smehljajal.

Glejte, tako delajo tudi škof. Z vsakim se radi pogovorijo, do vseh so dobri in ljubeznivi, najbolj

srečni pa sredi nedolžnih otrok. Vedo, da otroke Jezus najbolj ljubi, zato jih pa tudi oni ljubijo nad vse druge. Zato tako radi pridejo, kadarkoli utegnejo, v družbo otrok. Zato hitijo še v dobi triinsedemdesetih let leto za letom od župnije do župnije, po hribih in dolinah, da delijo vsem otrokom, bogatim in revnim, mestnim in kmetiškim, nadarjenim in slabotnim zakrament sv. birmе. Zato jih spovedujejo in obhajajo z veliko ljubeznijo, kjer jih le dobijo. Zato gredo radi tudi v šolo, da slišijo, kako znajo njih ljubljenski božji nauk, da dobre pohvalijo, lenuhe pa — če so kje? — pokarajo. Zato tudi naročajo svojim duhovnikom ob vseh prilikah, naj skrbijo s posebno vnemo v šoli in izven šole za vas, nedolžno mladino. Hočejo, da bi imeli dečki in deklice svoj »Marijin vrtec«, kjer bi prav posebno častili Mater božjo. Hočejo, da bi imeli vsaj v vsaki večji župniji »Orličje« in »Orličice«, da bi se vsi bolj utrdili v krščanskem prepričanju. Hočejo, da bi imeli po šolah »Mlade junake«, ki bi s svojim zgledom odvrčali tudi odrastle od nezmerne pijače. Pa nele, da škof vse to naročajo in priporočajo — oni tudi sami podpirajo vse to z besedo in delom. Že takrat, ko so bili še v Bosni, so napisali pomenljivo knjigo: Vzgojeslovje za učitelje in učiteljske pripravnike. Iz te naj bi se učili predvsem tisti, ki imajo posebe opraviti z mladino, kako naj jo vodijo k Bogu. Pa tudi svojim duhovnikom so dali škof že mnogo lepih naukov v raznih spisih in pismih, posebe še v knjižici: Priprava otrok za prvo sveto izpoved, prvo sveto obhajilo in sveto birmo, kako naj vodijo otročiče k Jezusu in v sveta nebesa. Še celo vašim očetom in materam so napisali štiri

knjige. V njih so natančno razložili, kako naj skrbijo starši za vas, da bodo srečni z vami na zemlji in srečni enkrat vsi pri Bogu v nebesih. Imenujejo se te knjige: 1. Starišem, 2. Ženinom in nevestam, 3. Kratko navodilo starišem o verskem pouku majhnih otrok in 4. V boj za srečno in veselo krščansko življenje!

Tako, otroci! Zdaj uvidite, da imajo škof res vas najrajši. Zdaj tudi razumete, zakaj so se tako ljubeznivo nasmejali Blažu in Franceljnu, in zakaj je Vika videla tako vesele sredi Orličev. Škof nimajo večjega veselja, kot je to, če vidijo katerega otroka, o katerem sodijo, da je še nedolžen in dober. Zato ostanite vi tudi vsi naši pridni in nedolžni! S tem boste najlepše poplačali škofu velike skrbi, ki jih imajo z vami.

Ker ste pa slišali, da morajo škof tudi mnogo trpeti, zato se jih posebe letos, ko so obhajali 50 letnico, odkar so postali mašnik, in 25 letnico, odkar so postali ljubljanski škof, večkrat spomnite v molitvi. Kadar obiščete Jezusa po šoli, kadar pristopite k svetemu obhajilu, kadar ste pri sveti maši, kadar posebe mislite to leto na svojega škofa, recite radi takole:

Molimo za dobrotnega škofa Antona Bonaventuro! Gospod, ohrani in varuj ga vsega hudega!

